Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

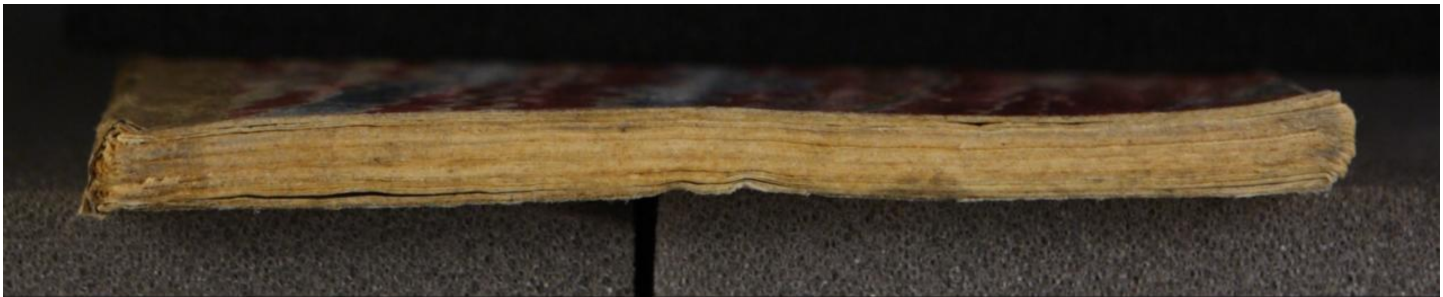

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Nº 2209.

M Tuscher fecit

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

= E. d. 420
ex. 1
M

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2207.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2207.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

148

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

TRACTATUS De Vocibus Græcorum

Encliticis ſuperiori anno in libera Schola Herloui-holmenſi propoſitus, nunc autem in gratiam aliorum, qui etiam ſeriò græcari volunt, evulgatus

A
PETRO IVARO *Borrichio.*

Πίνδαρος ἡδυλύρης φάσκει, τὸ χρῆμα ἕκαστον
Τεκμαίρει· τέκμωρ τέκτονα πάντα δ᾽ ἄγει.

ROSTOCHII,
Typis Myliandrinis, *Anno* M. D. XCIV.

G. T.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

GENEROSO VIRO, TAM DOCTRI-
*na ac virtutum laude quám familiæ nobiliſſi-
mæ præſtantiâ ſplendidiſſimo,*

Dn. ENVALDO KRUSSE

Domino hæreditario de Hiermitzløff-
gaard/ & Regiæ Majeſtatis ſupremo
Theſaurario; patrono & Me-
cœnati S. benigniſ-
ſimo &c.

E*TSI, VIR AMPLISS. tanta ſit tuorũ erga me meosq; meritorum copia, ut præ inopia ne milleſimam eorundem partem, quamvis gratitudinis ſtudioſiſsimus aſſequi evaleam: Tamen penſiculatiús rem perpendens potius ingratitudinis maculam eluere (quod forté vix foret, ſi diutius ſilerem) quám eandẽ turpiter mihi affricare mavelim, ne ingrati mihi hominis crimẽ improperetur. Prædem itaq; ac ſponſorẽ in perpetuũ conſervandæ gratitudinis coram T.M. Tractatum hunc pauxillis comprehenſum paginis ſiſto, ſuſpicans tam T. M. hoc meum factum probatum iri, quám ſtudioſis juvenibus opellam hanc meam fructuoſam fore, cui, ut mihi firmiter perſuadeo, eó procliviús ipſorum ani-*

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

mus adlubeſcet, quò & propiùs adverterint emolumentum proprium hic concerni, & promptiùs ſub tuo patrocinio confoveri: quod ut faciat T. M. ob illud penitus & obnixè rogo. De iſto ſpatioſiùs propter juniores: de hoc honorificentiùs propter te hic verba faceremus, niſi per te tuasq; maximas occupationes prohiberemur: neq; vino vendibili ſuſpenſa eſt hedera. Quapropter utrunq; alibi, quando & clariſſimè pateſcet, ut in aliis, ita præcipuè in græcis literis earumq; minutijs, fundamento male ſuggrundato ſtructuram totam collabaſcere: & pluribus probabitur me meosq; multis abs T.M affectos beneficijs quibus jam denuo cumulum adjecerit, ſi opellæ huic meæ meisq; etiam impoſterum ſtudiis amicum, ſuffragium atq; tutamen: quod eo ſolicitiùs requiro, quod nihil adeo amuſsitatè aut exquiſitè conformari, elaborari ac detornari à quoquā poſſit, cui tetræ rubiginis aut loliginei ſucci labecula ſordidior à carptoribus & vituperonibus non affricetur & allinatur. Benè valeat T. M. & ſalveat, longiſſimosq; annos & feliciſſimos rerum ſucceſſus tribuat ipſi Deus Opt. Max. Amen.

Scriptum Menſe Auguſto, Anno 1594. in libera Schola Herlovisholmenſi, quæ etiam te olim ſuo alumno jam geſtit & gloriatur.

T. M.
dicatiſſimus
PETRUS IVARUS B.
CAP.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

CAP. I.

De Encliticarum definitione.

VOx Enclitica ſive Inclinativa, eſt vox monoſyllaba aut diſyllaba, quæ aut tonum remittit in præcedentis vocis ultimam, & interdum in primam ſui, eam acuens: aut prorſus amittit: aut deniq; retinet. De ἐγκλίσεως inquit Gaza lib. 3. καθόλου γάρ τι ἐγκλινόμεναι ἀποβάλλουσαι τὸν ἑαυτῶν τόνον, ἐφέλκεται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἡγουμένην λέξιν, εἴτε μονοσύλλαβα εἴη, εἴτε δισύλλαβα· τὸ δὲ καὶ Μοί τις δισύλλαβον οὐ, ἀλλὰ μονοσύλλαβα δύο· ἀεὶ γὰρ μία μόνη λέξις ἐγκλίνεται· δύο οὖν κἂν μονοσύλλαβα ὦσιν, οὐκ ἂν ὑφ' ἑνὸς τόνου ἐγκλίνοιντο· ἀλλ' ἡ μὲν προτέρα ὑπὸ τοῦ ὑπάρχοντος κατὰ τὸ ἡγούμενον. hoc eſt. Generaliter autem inclinata quæ abjiciunt ſuum tonum, attrahuntur ab eo, qui eſt in præcedenti dictione, ſive monoſyllaba fuerint, ſive diſyllaba. Illud autem Mihi quis diſyllabum non unum, ſed monoſyllaba duo: Semper enim una ſola dictio inclinatur: Duæ

igitur etſi monoſyllaba ſint, nequaquam ab uno tono inclinantur, ſed prior quidem ab eo, qui eſt in priore præcedente, ſecunda veró ab altero, qui poſt priorem ponitur.

CAP. II.

De Encliticis in Articulis.

Τοῦ poſitum pro τινὸς, Sophcl. in Oed. Tyr. p. 150. Ed. H. Steph. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν· εἴ τε του id eſt τινός. Sic etiam in fœminino apud eundem p. 224. οὔ τε του κλύων σάλπιγγος. Vide annotationes H. Steph. in Soph. ad p. 342. & 376. Plura habes exempla apud Æſchylum in Prometh. pag. 6. Edit. H. Steph. & Platonem in Epinom. pag. 983. & in Lyſide pag. 218. Edit. H. Steph.

Τεῦ Doricé pro τινὸς, Οδ. ξ. ℣. 510. τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου.

Τῷ pro τινὶ, ιλ. α. ℣. 299. οὔ τέ τῳ ἄλλῳ. οδ. ι. ℣. 32. ὡς δέ τῳ ἄλλῳ. Sic Xenoph. ἐν χώρῳ τῳ. Item Andocides Orator, ἐν ἑτέρῳ τῳ πράγματι. Plura legantur apud

apud Platon. in Lyſide p. 218. Æſch. in Agamemn. pag. 211. & Appollon. Rhodium Argon. 4. ℣. 862.

CAP. III.

De Encliticis in Nominibus.

Τὶς ἀόριστον ſive indefinitũ cum ſuis condeclineis, Epigr. 1. p. 63. H. Steph.

εἴ τις ἀνὴρ ἄρχων ἐθέλει κολάκων ἀνέχεσθαι
πολλοὺς ἐνδώσει τοῖς μιαροῖς στόμασιν.

Sic etiam Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 204. & Pind. Pyth. 11.

Τὶ, ἰλ. α. ℣. 301. τῶν οὐκ ἄν τι φέροις, &c. & οδ. ι. ℣. 11. Item Dicæarch. ad Theophraſt. ἴδιόν τι πλάττων.

Τινὸς, Epigr. 3. p. 237. μοιράων βουλῇσι τάδ᾽ ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ᾽ ἐχθρῶν
μή τινος, ἀλλὰ τῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ.

Τινὶ, Ep. 3. p. 238. οὔ τινι δ᾽ ἔμπης, &c. & Pind. Oly. od. 3. ᾧ τινι κραίνων ἐφετμάς.

Τινὰ, Hom. ἰλ. α. ℣. 62. Thucyd. lib. 6. pag. 222. Apoll. Rhod. Ag. 1. ℣. 766. Æſchyl. ἑπτ᾽ ἐπὶ θ: p. 87. Ed. H. Steph.

Τινὲς, Gregor. τὸ μὴ δοκεῖν πιστοί τινες. Diog. Laert. εὐτελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται.

Τινὰς

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

τινὰς, Xenoph. Pæd. 6. τοὺς δέ τινας. & Thucyd. lib. 2. p. 79. τοὺς δε τινας.

τισὶ, Plato lib. 4 Legum p. 715. Edit. H. Steph. ἐν τισι πόλεσι. Item in Charmide p. 169. ἴσως δέ τισιν οὔ.

CAP. IIII.

De Encliticis in Pronominibus, & primùm Monoſyllabis.

Μοῦ, Epig. 1. p. 5. ἥμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει Σῶσόν μου βασιλεῦ μουσικῶν ἡμίτονον. Item p. 10. 23. & 94.

Μεῦ, ἰλ. α. ϛ. 273. καὶ μέν μευ, &c. & ſuprà ϛ. 37. κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. &c. Sic etiam ἰλ. ζ. ϛ. 334. Epig. 1. pag. 55. & apud Apoll. Rh. Arg. 4. ϛ. 154.

Μοὶ, ἰλ. α. ϛ. 20. ἰλ. β. ϛ. 490. ἰλ. ε. ϛ. 216. Ep. 3. p. 211. & Theocrit. Id. 8. ϛ. 54, μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα.

Ἐμοὶ autem παροξυτονεῖται junctum cum γε aut γ', ut Ariſtoph. in Pluto, εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε. Plato lib. 3. de Leg. pag. 696. παρὰ μέλος ἔμοιγ', ἂν δοκεῖς φθέγξασθαι.

Μὲ,

2209.

Μὲ, ιλ. α. ϛ. 3. 32. 74. & 521. Item Epig. 1. pag. 55. καί με καλύπτει καὶ νέκυν, & póſt, ἐκ δέ με μητρὸς ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότερον.

De hiſce tribus Pronominibus ſic inquit Gaza lib. 3. χρὴ δ᾽ ἄρα ἐντελὲς ξυνεῖν, ὡς τό γε ἀρχικὸν ἀποβάλλουσα φωνῆεν, ἐγκλίνεται ὧδε. ἤκουσά μου. ἔδωκάς μοι. εὔφρανάς με: Sed de alia ipſorum ἐγκλίσεως poſtea dicetur.

Ἐμὲ etiam παροξυτονεῖται, quando apoſtrophatur, ut ιλ. α. ϛ. 518. & 182. ιλ. κ. ϛ. 85. Æſchyl. ἑπτ᾽ ἐπὶ Θ. p. 81. & Epig. 1. p. 57. ἀλλ᾽ ἔμ᾽ ἐδογμάτισε.

Μὶν, ιλ. α. ϛ. 427. pro αὐτὸν, ſicut etiam ϛ. 110. verſu autem 201. pro αὐτήν. Aliud exempl. ſuppeditat Apoll. Rh. Arg. 1. ϛ. 318. τῇ μιν ἑταῖροι δυδέχατο, h. e. ἐδεξιοῦντο ἢ προσεδέχοντο explicante Scholiaſte.

Νὶν, ιλ. α. ϛ. 29. Theocrit. Id. 8. ϛ. 23. Æſchyl. Prometh. p. 8. Edit. H. St. λαβών νιν ἀμφὶ χερσίν, &c. non autem λαβὼν νὶν, ut habet Editio Baſileenſis. Item apud eund. p. 60. χρεών νιν, ubi etiam Ed. Baſil. perperam retinuit accentum.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Σφὼ tertiæ perſonæ ab ὅς. σφὼ autem pro σφῶϊ á σὺ non inclinat, ut Hom. ἰλ. α. ϛ. 575. εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Euſtath. annotat hic σφὼ factum eſſe á σφῶϊ adjectione literæ ι, ut νὼ á νῶϊ.

Σφὶν, ἰλ. α. ϛ. 73. & 110. ἰλ. β. ϛ. 612. ἰλ. ψ. ϛ. 810. ὀδ. ξ. ϛ. 105. Apollon. Rh. Arg, 1. ϛ, 245. & Epigr. 1. pag. 1. κεῖται δέ σφιν, &c.

Σφὶ pro σφίσι ſibi vel ipſis apud Poëtas & Iônes. ἰλ. β. ϛ. 614. & Apollon. Rh. Argon. 1. ϛ. 173. & 263.

Σφὲ apocopatum pro σφέας, Apoll. Rh. 3. ϛ. 689, μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ᾽ ὀλέσσῃ, h. e. μὴ αὐτοὺς, κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ ἐκ τοῦ σφέας explicante Scholiaſte.

Ψὲ Doricè pro σφέ ſeu σφέας, Theocrit. Id. 4. ϛ. 3. ἦ πᾶ, ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἔμελγες.

Σοῦ, Theodoſ. Zygomalas, μὴ ἀγνοείτω δέ σου ἡ φιλία, &c. Æſchyl. Prometh. ὅλοι μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται, lingua tua loquitur ſimilia formæ tuæ.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Σεῦ, ιλ. β. ꝟ. 64. ὅς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει. Item ιλ. ε. ꝟ. 811. & Epig. 1. p. 40.

Τεῦ, ιλ. ϛ. ꝟ. 390. ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἄρμα τιταίνων ιλ. ε. 879. &c.

Σοὶ, ιλ. α. ꝟ. 294. & 296. Item Zygomalas, χαριζόμενός σοι πέμψαι σοι.

Τοὶ pro σοὶ, ιλ. α. ꝟ. 39. 40. & 107. Theocritus in Thyrſide, αἶγά τέ τοι δώσω. Pindar. Od 4. Pyth. εἰδότι τοι ἐρέω. &c.

Σὲ, ιλ. α. ꝟ. 26. Apoll. Rh. 1. ꝟ. 464. & Pindar. 4. Pyth. τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός;

Τὲ Doricè pro σὲ Theocr. in Thyrſide, ἐς τε κατέῤῥει, i. ad te devenit.

Τὺ pro σὲ, Theocrit. Idyll. 8. ꝟ. 55. ἀγκὰς ἔχων τυ, in ulnis habens te. & ꝟ. 65. οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; uſq; adeóne profundus ſomnus detinet te? Verúm H. Steph. & in Lexico tomo 3. p. 1122. hos binos locos citans, & in utraq; Theocritea editione, priore nempe μεγαλογραμμάτῳ exeunte anno 1566. & poſteriore in forma ſedecima, exeunte anno 1579. edidit

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

edidit abſq; ἐγκλήσεως, quod omnino improbamus: quum hic accuſativus τὺ inclinare deberet ad differentiam τὺ pro σὺ, quod nunquam. Sic enim Theocrit. eodem Idyllio ꝟ. 60. σὺ μόνος ἠράσθην, καὶ τύ γε ἀντεφίλας, h. e. σὺ ζεῦ. Item in primo ꝟ. 10 ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας. & mox ꝟ. 11. τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς. Atq; hoc diſcerniculi ſervatum legitur in Edit, Francofurtenſi á Petro Brubacchio, quæ exiit anno 1553.

Εὗ, ιλ. υ. ꝟ. 464. Ἠλαίνων εἴ πως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη. Híc enim Euſtath. annotat Encliticam eſſe. In nonnullis autem exempl. legitur εὗ, ſicut etiam pro ἀφείη, ἀφῄη.

Οἷ pro αὐτῷ pronom. dativi caſus ex genit. οὗ, ιλ α. ꝟ. 251. οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. ιλ. β. ꝟ. 515. Ap. Rhod. 2 ꝟ. 969. & 981. & Pind. 9. Pyth.

Ἓ, Orpheus in Procemio περὶ τῶν λίθ: ꝟ. 22. Hom. ιλ. α. ꝟ. 236. & 510. Item ιλ. ε. ꝟ. 103 οὐδέ ἑ φημί. Non prætereundum & hoc eſt, quód Euſtath. ſi-

ne

ne accentu ſcribat, dicens eſſe vocem Encliticam trium generum.

Secundò diſſyllabis.

Σέο, cujus exemplum poſtea erit in quarta regula de Remiſsione. At ſæpius ἄνευ τῆς ἐγκλίσεως reperitur ſcriptum, ut ἰλ. ξ. στ. 328, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Et οδ. β. στ. 180 τοῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

Σφωὲ, ἰλ. κ. στ. 546. ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας,

Σφίσι, ἰλ. α. στ. 368. καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν. Atq; hanc ſcripturã agnoſcit Euſtathius, quamvis rectiùs in opere μεγαλογραμμάτῳ Homerico H. Steph. legatur σφίσι, ἄνευ τῆς ἐγκλίσεως, ſicut etiam in Editione Brylingeri & Hervagii, quemadmodum póſt docebitur in doctrina Retentionis. Exempl. habes apud Pind. od. 10. Olymp. & 4. Pyth.

Σφέας, ἰλ. δ. στ. 284. & 337. Item ἰλ. ε. στ. 151. & 567. ac paſsim alibi.

Ἕο teſte Heſychio, quamvis non incli-

nec

2209.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

net ιλ. β. ϛ. 239. neq; οδ. η. ϛ. 217. neq; οδ. ξ. ϛ. 461. In quibus omnibus locis poſſet inclinare, dummodo inter inclinativas voces referenda foret.

Ἕθεν pro αὐτοῦ καὶ αὐτῆς teſte Heſychio, qui addit Encliticum non eſſe, quando ſignificet ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς. Ubi inclinat, habes exemplum ιλ. α. ϛ. 117. οὔ ἑθεν: atq; hæc ſcriptio reponitur in margine Operis Homerici μεγαλογραμμάτου, pro οὗ ἕθεν, quæ eſt in textu. Sed utut hic ſcribatur, ſæpius tamen abſq; ἐγκλίσεως reperitur, ut ιλ. ι. ϛ. 682. μάλα γὰρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεύς. & ιλ. κ. ϛ. 25. τοὶ δὴ ἕθεν. &c.

CAP. V.

De Encliticis in Verbis.

I. Εἰμὶ, ιλ. β. ϛ. 63. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι. Æſchyl. in Perſis pag. 173. In Eumenid. pag. 297. & in Agamemn. pag. 179. κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος h. e. τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὀφθέν. Exp. Scholiaſte. Aliud eſt. Epig. 3. p. 235.

Εἶ autem non inclinat, Sophocl. pag. 417. Edit. H. Steph. Æſchyl. Prom.

pag.

2209.

pag. 43. & Epigr. 1. pag. 68. Ἐσσὶ verò Doricum pro εἶ ἢ εἷς inter Encliticas recenſetur, ut ιλ. α. ῥ. 178. & ιλ. ε. ῥ. 645. ιλ. χ. ῥ. 396.

Ἐςὶ, Apoll. Rhod. Argon. 2. ῥ. 234. θέσφατόν ἐςιν, &c.

Ἐςὸν, Plato in Polit. p. 263. ταυτόν ἐςιν. ubi reponitur in margine ταυτόν ἐςον.

Ἐσμὲν, Æſchyl. Eumen. pag. 286. ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, id eſt, σκοτεινά ἢ θρηνητικὰ καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. & poſtea p. 292. πολλαὶ μοί ἐσμεν, &c. Sic εἰμὲν poeticè pro ἐσμὲν, ut ιλ. θ. ῥ. 234. ἑνὸς ἄξιοι εἰμεν. & οδ. ο. ῥ. 195.

Ἐςὲ, ιλ. γ. ῥ. 280. μάρτυροί ἐςε, ιλ. ζ. ῥ. 79. & Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ θ' pag. 77. μνήςορές ἐςέ μοι. Multoties tamen reperitur non inclinans, ut apud Ariſtoph. initio Act. 5. Scen. 1. κατ' οἶκον ἐςὲ, &c.

Εἰσὶ, οδ. ι. ῥ. 174. οἵ τινές εἰσι, & οδ. ξ. ῥ. 57. Epig. 1. pag. 5. Pauſan. in Bœot. pag. 298. Edit. VVechelianæ. Item Apoll. Rh. lib. 3. ῥ. 355.

II. Φημὶ, ιλ. ε. 184. ἀνὴρ ὅν φημι. ιλ. ζ. ῥ. 488. Epigr. 1. pag. 103. & Æſchyl.

pag.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

pag. 279. οὔ φημ᾽ Ὀρέστην. Notanda & hîc eſt accentus remiſsio apud Arceſilam, φήμ᾽ ἐγὼ. Extat etiam apud Ariſtoph. in Pluto.

Φῂς autem non inclinat. ὀδ. ξ. ꝟ. 117. ιλ. δ. ꝟ. 351. Æſchyl. in Perſis p. 145. & Plato in Charmide ſub finem.

Φησὶ, ιλ. η. ꝟ. 393. οὔ φησιν δώσειν.

Φασὶ, Thucyd. lib. 2. ὥς φασι. Æſchyl. in Perſis p. 160, ἐρημόν φασιν. Item Epigram. 1. p. 30.

CAP. VI.

De Encliticis in Adverbiis, & primùm Monoſyllabis.

Πῆ alicubi, qua. ιλ. ω. ꝟ. 374. ὀδ. β. ꝟ. 127. οὔτέ πη ἄλλη. Apoll. Rh. Arg. 2. ꝟ. 1106. & lib. 3. ꝟ. 424.

Πȣ̃ alibi, uſpiam. Apoll. Rh. Arg. 2. ꝟ. 116, ὁ δέ που καὶ ἀπόψιος ἄμμι τετυκται. & ꝟ. 1145. & adhuc lib. 3. ꝟ. 387. Item Epigr. 3. p. 255.

Ποὶ aliquó. Ariſtoph. Pluto, εἰ τὸν θεὸν Ἔρημον ἀπολιπεῖν τέ ποι φευξούμεθον, ſi quó nos procipiams. & Pind. od. 5. Pyth. ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί.

Πῶ

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Πῶ quaquam adhuc, dum, aliquo modo. ιλ. α. ꝟ. 262. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας. οὐδὲ ἴδωμαι. Æſchyl. Prom. pag Edit H. Steph. ὁ λωφήσων οὐ πέφυκέ πω nondum eſt natu., qui omneſ et iſta. In Editione autem Oporiniana hæc particula πω omiſſa eſt: Sed omnino addi debet, vel ſimilis quæpiam, ut verſus quum ſit Iambicus Iambo etiam claudatur.

Πῶς quodammodo, aliquo modo. ιλ, α. ꝟ. 66. & 408. ιλ. β. ꝟ. 72. Theocrit. Idyll. 8. ꝟ. 26. & Æſchyl. ἑπτ᾽ ἐπὶ θ. p. 106. ἤδη πως, &c.

Δὲ cum articulis apoſtrophatum, ut ὅδ᾽, ἥδ᾽, τόδ᾽, pro ὁ δὲ, ἡ δὲ, τὸ δέ. Item quando poſtpoſitum accuſativo ponitur pro πρός. ut ιλ. θ. ꝟ. 12. οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται οὔλυμπόνδε.

ὅδ᾽, ιλ. ω. ꝟ. 398. οδ. φ. ꝟ. 206. & Epigr. 3. pag. 253.

ἥδ᾽, Æſcyl. Prometh. p. 62.

τόδ᾽, ιλ. α. ꝟ. 178. verba poſtea citantur in expletiva conjunctione πȣ̃. Item Æſch. ἑπτ᾽ ἐπὶ θ. ſub initium.

Ποθὲν alicunde. Chryſoſt. de Sacerd. οὐδὲ ἄλλοθέν ποθεν, nec aliunde alicunde Apoll. Rh. Arg. 2. ℣. 826. ἔκποθεν. & lib. 3. ℣. 1287.

Ποθὶ alicubi. ιλ. α. ℣. 128. αἴκέ ποθι ζεύς. ιλ. κ. ℣. 8. & Apoll. Rh. 2. ℣. 1140.

Ποτὲ qvandoqꝫ, tandem. ιλ. α. ℣. 163. οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας. & ℣. 205 & 226. Epig. 3. p. 237. Item Pind. 4. Pyth. De hac diſyllaba Enclitica multotiens obſervatum hoc habeo, qvód vdꝫ. ἐν τῇ συνεγκλίσει poſt monoſyllabam Encliticam ferè ſemper accentum ſuum retineat. Exempla impræſentiarum hæc damus. ιλ. δ. ℣. 48. γάρ μοι ποτὲ &c. ℣. 219. τά οἱ ποτὲ, Pind. Nem. 4. οὐδέ μιν ποτὲ. Item ιλ. α. ℣. 163. μέν σοι ποτὲ. &c.

Atqꝫ hæc omnia ſunt ἀόριστα ἐπιρρήματα, qvæ interdum πλεονάζει. καὶ ταῦτα ἢ περισπᾶται ἢ ὀξύνεται.

Cap.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

De Encliticis in Conjunctionibus & primúm Copulativis.

Κὲ & κὲν, ιλ. α. ℣. 137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. Et ſuprá ℣. 135. Infrá etiam ℣. 324.

Τὲ ιλ. α. ℣. 61. ιλ. β. ℣. 591. Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 819. & 856. Pind. od. 4. Pyth. &c.

Secundó Expletivis.

Græcis vocantur hujuſmodi Conjunctiones, σύνδεσμοι παραπληρωματικοί. τὸ μὲν ὄνομα ἔχοντα ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρου, ἢ κόσμου χάριν.

Γὲ, ιλ. α. ℣. 60. 299. & 304.

Νὺ. ιλ. α. ℣. 382. ιλ. ψ. ℣. 490. Apoll. Rh. 2. ℣. 245. & 700. ἐκ δέ νυ πάντων.

Νυν pro νὺ κατ' ἐφελκισμὸν τοῦ ν.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Apoll. Rh. 1. ỹ. 664. & ſuprá ỹ. 311. κλῦτέ νυν. ubi Schol. accipit τὸ νυν ἀντὶ τοῦ οὖν: quo prorſus damno, quum accentum remittat: νῦν autem adverbium non inclinat. ιλ. ψ. ỹ. 485.

Ποῦ, ιλ. α. ỹ. 178. θεὸς πού σοι τόδ' ἔδωκεν. Atq; hanc ſcripturam agnoſcit Euſtathius, dicens hoc ποῦ Encliticum, alicubi, nimirum ἐν τῇ συνεγκλίσει ὀξύνεσθαι. Verúm H. Steph. edidit, θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν, quod certé rectius.

Πὲρ, ιλ. α. ỹ. 131. ἀγαθός περ ἐών. Heſiod. ἐν ἔργοις, χαλεπή περ ἐοῦσα, Epigr. 3. 215. &c.

Ῥὰ ab ἄρα, quæ ipſa tamen non inclinat. ιλ. α. ỹ. 113. Epigr. 1. pag. 92. Apollon. Rh. Argon. 2. ỹ. 822. & 1147.

Τοὶ Pind. od. 3. Pyth. ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων, ſed amabat abſentes. Muſurus, αἱ γάρ τοι πολύστεγοι μὲν ἐλεπτόλεις, &c.

Κὲ, ιλ. ε. ỹ. 351. οδ. ο. ỹ. 422. Item κὲν pro κὲ ſequente vocali, οδ. ι. ỹ. 79.

Pind.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Pind. 1. Olymp. ſub finem. Apoll. Rh. 3. ℣. 350. & 359.

Τε, ιλ. α. ℣. 8. τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, ἄρ' etiam hic vacat ιλ. χ. ℣. 30. & 31.

Τὰρ, ιλ. α. ℣. 8. τίς τὰρ σφῶε &c. Sic .n. in quibuſdam legitur exemplaribus: quamvis ut jamjam citavimus, ediderat H. Steph. manuſcriptum Exemplar imitatus.

Οὖν item cauſalis cum οὐκ compoſita, ut negationem ſignificet, οὔκουν non igitur, non itaq; : vel, proinde non. Abſq; veró negatione retinet accentum, ut οὐκοῦν, & ſignificat, igitur, atqui, profectó, enimvero. Exemplum prioris eſt apud Platonem in Hom. Item apud Soph. p. 407. & Æſchyl. Prom. pag. 39. οὔκουν πέροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; non præbueris mihi hoc officii? καὶ τὰ ἑξῆς.

CAP. VIII.

De Encliticarum Remiſsione.

Accentum ſuum in proximé præcedentis vocis ultimam remittunt Encliticæ, quando iſta vox fuerit,

 I. Aut

Remissio fit duobus modis. 1. in proxime præcedentis vocis ultimam. id est

I. Aut παροξύτονος τροχαϊκή ἰλ. α. στ. 128. αἴκέ ποθι ζεύς. ἰλ. β. στ. 485. ἴστέ τε πάντα. ἰλ. μ. στ. 7. ὄφρ σφιν. στ. 26. ὄφρά κε. οδ. ι. στ. 543. ἔνθά περ ἄλλαι. Sed hic Remiſsionis modus non uſquequaq; obſervatus legitur, ut ἰλ. μ. στ. 285. ἄλλα τε πάντα. οδ. η. στ. 224. ἰδόντα με. οδ. ξ. στ. 367. ὅττι μιν. Plura hujus obſervationis exempla deprehendes apud Æſch. p. 149. & 206. Edit. H. Steph. Ariſtoph. in Pluto ſub finem. Item οδ. ξ. στ. 367. & Epigr. l. p. 7. & 8.

Illud hoc loco præcipue notandum erit, qvód εἰμὶ & ejus condeclivæ voces accentum ſuum retineant μετὰ τὰς λέξεις παροξυτόνους τροχαϊκάς. ut ἰλ. θ. στ. 17. ὅσον εἰμί. Æſch. ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 111. μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν. Ibid. κάρτα ἐστὶ ἐγχώριος Μελανίππος. & rurſum. κάρτα εἰσὶν ὅμοιμοι. Locus itaque Pauſaniæ in Arcadicis ſub finem hoc pacto perperam legitur. ἄλλό ἐστιν ἱερὸν Διονύσου Μύστου. &c. ἐστὶν enim hîc haberet accentum.

Aut

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

II. Aut προπαροξύτονον. οδ. ι. ℣. 359. ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. Epigr. 3. p. 191. ἐπ' ὀπὶ θ. p. 92. & 102. Pind. od. 2. Pyth. Pavſan. in Arcad. p. 273. πόλεώς ἐστιν &c. Item in Bœoticis p. 315. ἀξιόχρεών ἐστιν ἐν πίστιν.

III. Aut προπερισπωμένη. ιλ. β. ℣. 56. θεῖός μοι. ℣. 58. εἶδός τε. Plura habes apud Æſch. Prom. p. 43. 53. & ἐπ' ὀπὶ. θ. p. 103. Item Pind. 7. Nem. Atq; hi duo Remiſsionis modi puta in προπαροξυτόνοις καὶ προπερισπωμένοις ſunt creberrimi. Verúm ab hoc ultimo excipitur verbum ἐστὶ, qvod accentum ſuum retinet, qvando vox præcedens προπερισπωμένη, ultimam longam habet poſitione, ut Φοῖνιξ. κῆρυξ. σμῶδιξ. αὖλαξ & Doricè ὦλαξ, & ὁμῶλαξ q: ὁμοαῦλαξ. & καταῖτυξ ιλ. κ. ℣. 158. & hujuſmodi.

Poſitione ſaltem longam dixi, eó qvód α, ι, υ, in hujuſmodi vocibus naturâ corripiatur: qvæ cauſa fuit cur circumflexo priorem inſignirent tono. Syllaba autem poſitione ſolùm longa, pro brevi habetur: quapropter circũflexus

ſupra eam nunquam ponitur, quemad. inquit Gaza lib. 3. ἐπὶ τὸ θέσει μακρᾶς περισπωμένη οὐ τίθε). Poſitio itaq; nullius eſt efficacitatis in c[illegible]ndo accentu, teſte Renato Guillonio Vindocinenſi in Gnomone de Syll. græc. quantitate p. 56. Revocandi icciirco ſunt iſti Grammatici ab hac hæreſi, quód putent in univerſum, ancipitem produci naturâ, ſequente litera duplice: Accentus .n. poſitio apertè ſatis eorum opiniones retundit, ut patet ex voce θώραξ, in qua, niſi ultima eſſet longa naturâ, nõ ſcriberetur προπαροξυτόνως ſed προπερισπωμένως, haud aliter ac in χαμᾶζε καὶ πρᾶξις, & aliis ſimilibus habentibus vel indicante ipſo accentu, ancipitem vocalem naturâ productam ante duplicem.

b. patet ex obliquis, in quibus i, istæ vocales corripiuntur.

Quód autem anceps dicta vocalis in hujuſmodi vocibus ante ξ & ψ (in ζ veró nullæ ſunt) brevis ſit, oſtendunt caſus obliqui, in quibus *propemodum* corripitur, ut αὖλαξ, ακος. ὁμῶλαξ, ακος. Apollonius Rh. Arg. 2. ℣. 398. Βύζηρον δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακον, ὧν ὕπερ ἤδη &c. hoc eſt, ὅμουροι explicante Scho-

2209.

Scholiaſte: ὤλακα γὰρ τὴν αὔλακα Δωρικῶς.

Propemodum addo, quia in ιξ & υξ deſinentes, & υ in rectis caſibus abbreviant, in obliquis naturâ extendunt, ut Φοίνιξ, Φοίνικος, κήρυξ κήρυκος. ιλ. δ. ℣. 141 —— ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ &c. Sic etiam Apoll. Rh. Arg. 2. ℣. 922. Φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ, pro rubra criſta. Item ιλ. α. ℣. 334. χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι. ιλ. β. ℣. 50. αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε &c. Sed in hoc ultimo ſemel brevem υ legere me memini apud eundem Homer. ιλ. ρ. ℣. 324. κήρυκι ἠπυτίδῃ, qui locus proculdubio mendoſus erit, quum paſſim alibi legatur ρυ ſyllaba longa: quemadmodum etiam monuimus in noſtro Opere Epithetorum. Ut autem ſanetur, fiat apoſtrophe hoc modo κήρυκ' ἠπυτίδῃ. Vide Henr. Steph. Lex. t. 4. pag. 178. H.

Exceptio.

IV. Aut monoſyllaba tonum non habens: ut ιλ. ζ. ℣. 521. οὔ τίς τοι. Pind. 4. Pyth. ἔκ τε. σύ ποτε. Pyth. 8. οὔ τε. Æſchyl. ἑπτ' ἐπὶ Θ. ἔτι νιν. & ibid. οὔ τί

V. Aut monoſyllaba tonum non habens.

 νιν.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

νιν. In Evmenid. ἕ σε. & ibid. ἕι σφε. Plato lib. 4. leg. p. 715. οὔ τισι πόλεσι. Item alicubi ὥς σέο &c.

Οὐ etiam in fine verſus vel ſententiæ, ſicut ante Encliticas tonum recipit acutum: Plato lib. 3. de Repub. p. 394. πολλὰ δὲ οὔ. Item in Charmide p. 169. ἴσως δέ ποσιν οὔ.

Antè qvám huic parti de Remiſſione umbilicum admoueamus, duo nobis penſiculatè conſideranda veniũt.

Observa-tio. Primum eſt, qvód pronomina hæc monoſyllaba σοῦ, σεῦ, σοὶ, σὲ, εὖ, οἱ, σφὶ, σφῶ, & hæc diſſyllaba σεὸ, ἕο, ἕθεν, σφίσι, σφέας, ſemper inclinentur, qvando avt abuſivè adjiciuntur: avt abſolutè dicuntur, ad aliam perſonam certam per appoſitionem non referenda. ut ἔτυπτόν σε verberabam te, ſimpliciter dicitur, & qvaſi indefinitè, aliis, reſpectu tui, non excluſis, ita ut alios etiam verberârim.

Síc etiam Pronomina tertiæ perſonæ ſingularis vel pluralis numeri: Item qvando ex ſuperfluo adjiciuntur, vel qvando vim ſuam dicunt, accentum remittunt: qvando veró locum, ſervant.

Oeco-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Oecolamp. p. 28. ſuæ Gramm. Baſil. impreſſæ An. 1539.

Alterum eſt, qvód ἐστὶ fiat παροξύτονος, qvando *I.* Aut ſententiam inchoat, ut ιλ. β. ℣. 811. ἔστι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη. Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 936. Pindar. 8. Olymp. Item 11. Εἰμὶ autem non fit παροξύτονος ſententiam inchoans, ut Epig. 1. p. 6. εἰμὶ μέλας, τρηχύς τε.

II. Aut Apoſtrophatur, ut Apoll. Arg. 2. ℣. 252. μάλα περ λελιημένοι, ἔστ' αὖ ὀμόσσῃς &c. Idem lib. 1. ℣. 694. ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρή. Æſch. Prom. p. 45. Item ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 70: αὐτὸς κατόπτης δ' εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων. *Item* qvando præcedens vox apoſtrophatur ut Æſch. in Prom. p. 20. οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμά σοι προκείμενον; Neqve eſt hujus conflictus tibi propoſitus terminus? Pind. olym. 3. in fine, τὸ πόρσω δ' ἐστὶ &c. Pauſ. in Arcad. p. 263. τῇ δ' ἐστὶ πάνδημος. Item εἰμὶ καὶ εἰσὶ, εἰμὶ ιλ. θ. ℣. 27. περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων. Et in Plut. Ariſtoph. οὐκοῦν ἐκεῖνος εἴμ' ἐγώ. Εἰσὶ apud Simeonem Cibaſilã αἱ δ' εἴσ' Ἀθῆναι &c. Et Ariſtoph. in Neb. σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

III.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

III. Aut deniq; ſubjicitur hiſce particulis ſex τοῦτ', οὐκ, ὡς, καὶ, εἰ, ἀλλ'.

Τοῦτ', ἰλ. α. ψ. 564. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. Ariſtoph. in Nebulis ſtatim ſub initium. Item Plutarch. de diſcernend. Amic. & Adulat. Aliâs tamen ſcribitur conjunctim τουτέστι.

Item pro μὴ ἐστὶ legitur aliubi μὴ ἔστι, & rurſum pro μὴ ἔστι, μὴ 'στι, ut apud Sophoclem p. 185. Sic pro ποῦ ἐστὶ, apud Ariſtoph. in Pluto ποῦ 'στι, vel ut habet Editio Frobeniana, ποῦ 'σθ' ὁ πλοῦτος.

Οὐκ. ἰλ. ξ. ψ. 212. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. ἰλ. γ ψ. 45. ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή. Æſch. Prom. p. 6. οὐκ ἔστιν αἴκιμ', οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ. αἴκιμα poſuit pro αἴκισμα quod eſt in Edit. Baſileenſi: σ enim excluſit ut Iambi continuarentur.

Ὡς. ἰλ. γ. ψ. 60. αἰεί σοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής. Bina exempla habes apud Ariſtoph. in Pluto & Nebulis.

Καὶ. Dionyſ. Halic. lib. 10. Antiq. Rom. p. 646. in Edit. Sylburgiana, καὶ ἔστιν

ἐν

ἐν τῇ αὐτῶν ἤδη γῇ. Verúm Sylburg. edidit juxta primam obſervationem de Amiſsione, hoc pacto. καί ἐστιν. Plato in Charmide p. 168. Edit. H. Steph. εἰ ἄρα καὶ ἔστι.

i. Plato in Char. pag. iam citata, ἀλλ' εἰ ἔστιν ἐπισκοπῶμεν, at ſi ſit, diſpiciamus. & p. 169. Item ἰλ. ε. ℣. 183.

ἀλλ' Æſ. Eum. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προ-στεπεγμένον p. 279. Sic etiam in ἱκετ. p. 333. Item apud Ariſt. in Pluto &c.

Non diſparilis ratio Retractionis Accentus eſt ipſis Præpoſitionibus: 3. Præpositiones. quando 1 aut ἀναστροφάδην cum ſuis caſibus conjunguntur: 2 aut pro verbis ponuntur: 3 aut aliquando pro Adverbiis.

Exempla prioris partis. Apollon. Rh. Arg. 1. ℣. 45. 83. 286. & 625. ἰλ. β. ℣. 91. 162. 178. 203. & 464. νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. Huc facit locus Gazæ lib. 3. τῶν μέν τοι γε (inquit) δισυλλάβων μετὰ τὰ ὀνόματα τιθεμένων, ὁ τόνος ἀναβιβάζεται ποιηταῖς μὲν πασῶν. Παρνασὸν κάτα. καὶ ἐμῶν μέτα. λογογράφοις δὲ, τῆς περὶ μόνης, τούτων πέρι. &c.

Exem-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Exempla ſecundæ, cum ejus approbatione hæc ſunt. ἔνι pro ἔνεστι apud Ariſtoph. in Pluto, ἔνι (inqvit) γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Æſch. Prom. p. 22. οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Sic ἔπι pro ἔπεστι, ἰλ. α. ψ̃. 515. ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος: qvoniam non tibi ineſt timor: vel pro adeſt, atqꝫ ſic ſubſtituatur τι pro τοι dativo, ut facit H. Steph. in lex. t. 1. p. 1134. A. qvamvis priorem ſcripturam retinuerit in Opere Hom. μεγαλογραμμάτῳ.

Item πάρα pro πάρεστι. Æſch. Prom. p. 8. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλλια δέρκεσθαι πάρα: Atqꝫ licet prompta vincula intueri. Hic obiter nota in Edit. Oporiniana edita anno 1559. legi ψέλια: Promiſcuè avtem uſurpantur ψέλια ψέλλια, καὶ ψάλια ψάλλια pro κοσμήματα τὰ περὶ τοὺς καρποὺς teſte Pollux. Schol. veró hoc loco ψάλλια dicit κυρίως εἶναι τὰ περιστόμια τῶν ἵππων.

Atqꝫ de hujuſmodi præpoſitionum ſcriptura & uſu ſic inqvit Gaza lib. 3. παροξύνονται δέ καὶ ὅτε ἀντὶ ῥημάτων κεῖνται, ὡς ἡ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρεστι. Item lib. 2.

ἔνι

ἐνὶ μέν τοι μεταθέσει τοῦ τόνου, οὐκ ἔτι προθέσεις, ἀλλ' εἰς ῥηματικὸν μεταβαίνει. ὥσπερ ἀμέλει καὶ ἡ παρά. πάρα γὰρ ἀντὶ τοῦ πάρεστι. καὶ ἔπι ἀντὶ τοῦ ἔπεστι.

Exempla tertiæ, ex Apollon. Rhodio impræſentiarum hæc damus. Lib. 1. ŷ. 65. ὃν πέρι πάντων (loqvitur de Mopſo Titareſio) Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν. ŷ. 771. inqvit. πέρι γάρ μενέαινεν ἔπειγε τὴν ὁδόν. ŷ. 830. πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων νήσων. ŷ. 1333. πέρι γάρ μ' ἄχος εἷλεν. In qvibus omnibus exemplis πέρι ponitur pro περισσῶς h.e. ſumme, eximie, ſupra modum, ut annotat etiam Schol. Apoll. ad locum ſimilem p. 70. lib. 2. poteſtq; jungi in exemplo primo (teſte doctiſs. Henrico Steph.) vel cum πάντων, vel cum ἐδίδαξε, ut vel intelligamus, ὃν ἐδίδαξε περισσῶς θεοπροπίας οἰωνῶν πάντων, vel, πέρι πάντων, θεοπροπίας οἰωνῶν, qvod mavult. Qvamvis autem dicat poëta, πέρι πάντας pro ὑπὲρ πάντας ŷ. 100. Invenitur tamen & πέρι πάντων in eadem ſignificatione lib. 2. ŷ. & od. 6. Olymp. Pindar.

At

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

At ſine caſu utitur tum alibi tum lib. 4. ℣. 1031. ὑμέων ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, ἀμφί τ' ἀέθλοις οὕνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, &c.

[4. Nomina oxytona apostrophata.] Remiſsio etiam contingit in Nominibus, ſicut ſuprá in verbis, quando videlicet ultima ſyllaba ὀξύτονος per Apoſtrophen abjicitur, atque hoc idcirco, ne voces eæ ab omni accentu ſi[illegible] vacuæ, ut κάκ' ἐξήρυκε apud Soph. [illegible] .401. & κάκ' ἔοργε ιλ. γ. 351. pro κακά. Æſch. ἑπτ' ἐπὶ Θ. p. 91. dixit δεῖν' pro δεινά, ſicut etiam Apoll. Rh. lib. 3. ℣. 557. Pind. od. 9. Olymp. τέρπν' pro τερπνά. Item φανέρ' pro φανερά, od. 3. Homer. ιλ. α. ℣. 111. ἀγλά' pro ἀγλαά. Item ιλ. ε. ℣. 583. λεῦκ' pro λευκά. Æſchyl. in Perſ. p. 136. ἀγάθ' pro ἀγαθά: Ariſtoph. etiam in Pluto. Æſch. in Choë: p. 242. λοίπ' pro λοιπά. Similem habes Remiſsionem ſuprá in voce ἔμ', ſub initium hujus tractatus. Aliam apud Stobæum in tract. de Ira. θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε &c. Vide Paralip. [observationes: 1.] Gram. Græc. linguæ Inſtit. H. Steph. p. 71. & 72. ubi & hæc addit. Inveni-

tur

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

tur quibuſdam diſyllabis poſt eliſio-
nem accentus gravis ſyllabæ poſterioris in circumflexum prioris tranſiſſe, ut τὰ χρῆστ' ἔλεξε pro τὰ χρηστὰ ἔλεξε. Malim tamen χρήστ' ibi qvam χρῆστ' ſcribere, ſicut ſuprá φήμ' ἐγώ non φῆμ' ἐγώ citavimus ex Pluto Ariſtoph. ad qvem locum ſic inqvit Schol: ὅτι ἀναβιβάζεται. ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι. ἐν μὲν προπερισπωμένῃ· ἄτοπον γὰρ, ὥσπερ ἐνταῦθα τὸ φήμ' ἐγώ. καὶ τὸ χρήστ' ἔδρασε. καὶ τὸ δεῖν' ἄττα. καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ ὅτι προπερισπωμένη ἔν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν περὶ δύο συλλαβῶν ἐστι τόνος, ἐγκλινέσθω. οἷον οὔτοι που σπουδὴν ποιεῖς. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ. εἰ δὲ περὶ τριῶν συλλαβῶν ἐστιν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν προπερισπωμένην ἀναβιβάζειν καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν. ὡς ἐν τῷ ἐνίκα σε μύθους λέγει, καὶ τοῖς τοιούτοις. χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν προπερισπωμένην. &c. Sed plerunqꝫ etjam relinqvi ſine accentu talia vocabula, qvę eliſionem paſſa ſunt, videmus &c.

In τὸ ἀληθὲς novus eſt Remiſsionis modus: Fit enim interdum προπαροξύτονος, atqve ſic triplicis fuerit uſus: qvem qvum cuivis non ſit pervius, ex

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

H. Steph. annot. in Sophoclem p. 29. & 30. ſic breviter repaſtinamus.

Primúm accipitur Aduerbialiter pro Veré, revera, profectó: Nam tranſeunte accentu é ſuo loco in alium, transîſſe itidem Nomen in Adverbium perſvaſum habent; Sic n. inqvit Schol. Ariſtoph. ἄληθες, ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην ὅταν τοῦτο δηλῇ. ἔστι δὲ ἐπίρρημα θαυμαστικὸν καὶ προπαροξύτονον ἀττικῶς. Ariſtoph. in Eqvit. ἄληθες, ὅσα πέρ ἐστ᾽ ἐν ἀνθρώποις σοφά. Et rurſum aliud in Veſpis. Item in Pluto.

Secundó Admirationi adhibetur, & commodé per Itane? ut qvod Comicum, qvum dixiſſet Plutus — ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, ſubjunxit Chremyl. ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. Καὶ τὰ ἑξῆς.

Tertió Ironiæ ſervit, ut Plutus Ariſtophanicus. ἄληθες. σὺ γὰρ δεινότατα δεδράκατον, ζηλοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν; Sunt enim Pavpertatis verba, qvibus contradicit his Chremyli. σὺ γὰρ αὖ τοσουτονὶ, Ἐνέκοψας ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. Aliud exempl. habes apud

Soph.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Soph. in Antigone p. 244. Atque ha-ctenus Remiſsio: Seqvitur Amiſsio.

CAP. IX.

De Encliticarum amiſsione.

Accentum ſuum voces Encliticæ omnino amittunt, qvando eas precedens fuerit.

Enclitica accentum ſuum abjiciunt; 1. Cum dictio præcedens ὀξύτονος est.

I. Avt ὀξύτονος. ιλ. κ. ψ. 516. ἀλμολάτι θεός ἐμι. Ep. 1. p. 65. Æſchyl. Prom. p. 11. & 34. Pind. od. 4. Iſth. Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶ κέλευθος: Hic n. μοι primúm amittit ſuum accentum ꝓpter ἐστί vocem ὀξύτονον, deinde hoc παροξυτονεῖται propterea qvód orationem orditur. Atq; hujuſmodi exempl. habemus Od. 10. Nem. ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος. Item Ep. 1. p. 6. Edit. Ald. ξεινίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος. Henricus veró edidit, οἶμος ἔτ' ἔστ', qvám avtem recté viderint doctiores. Item adhuc p. 64. ταῦτα δύ' ἐστὶ πάθη, ꝓ qvo nos potius & hanc primam obſervationem & Aldinam editionem ſeqventi, reponimus, ταῦτα δύ' ἐστι πάθη.

Qvód veró in hujuſmodi exemplis nonnulli dicunt accentum remitti in *Occupatio.*

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

præcedentis vocis ultimam, verum non eſt, qvum θεός & reliqvæ hujus generis voces proprium ſibi accentum vendicent acutum, (unde & ὀξύτονοι .i. acutitonæ dicuntur) qvi non patitur ſe á ſua ſtatione removeri propter vocem Inclinativam. Qvod qvum fiat, eam ſuum accentum amittere certum eſto.

2. vel paroxytonos Iambica, pyrrichia et spondaica.

II. Avt παροξύτονος Iämbica. Pyrrichia & Spondaica.

Iambica. Apoll. Rh. Arg. 1. ℣. 285. Epig. 1. p. 69. b. In Edit. Aldina. Item Epig. 1. p. 5. Edit. H. Steph. ἀμφοτέρων με &c. Æſchyl. Prom. p. 23. & 29. ξυνομαιμόνων τε ἡμᾶν &c. ubi nota in H. Steph. Editione perperam ſcribi τε cum accentu, qvem errorem declinavit Oporinus. Aliud habes exempl. ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 81.

Pyrrichia. Æſchyl. Prom. χαλεπογλωσσεῖν ἔνι μοι. ſuprá fuit. Idem ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 72. Item Epig. 1. p. 3. & 4. ἰλ. ε. ℣. 592. Apud Apoll. igitur Arg. 1. ℣. 820. perperam legitur, εἰσόκέ τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος &c.

Qua-

2209.

Qvapropter juxta hanc obſervationem corrigendus eſt locus hunc in modum, ἐοίκε τις θεός. Item & hic apud Platonem lib. 4. de Repub. p. 438. ὅσαί γ' ἐστὶ τοιαῦτα. ὅσα enim legeretur.

Spondaica. Muſurus, τοῦ δὴ τοίχους ἄλλοις τε αὖ τις ἐλέγξειε &c. Ierem. Archiepiſcopus Conſtantinop. χάρις εἴη σοι καὶ εἰρήνη. Apoll. Rh. 1. ℣. 417. Pindar. 4. Pyth. ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι καὶ μεγάλας δρυός. Atque hoc exempl. iccirco adduxi, ut occaſionem juniores monendi ipſe mihi ſubminiſtrarem de qvantitate αι & οι. κατὰ παντὸς enim non eſt regula Grammaticorum, qvâ dicitur αι & οι in fine haberi pro brevibus: excipiuntur avtem Not. de quantitate αι et οι

1. Dativi contracti, ut αἰδοῖ, λητοῖ. Item ſecundum Gazam nominativi primæ declinationis in αι, ut αἰνεῖαι: qvamvis alii αἰνεῖαι ſcribant προπερισπωμένως.

2. Optativi, ut ἐξερείψαι, qvi hic habetur. ἐξερείποι præſens. ἐξηρείφοι præteritum. ἐξερείψοι futurum.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

3. Adverbia, ut οἴμοι, οἴκοι. οἴμοι autem & οἶκοι nomina ſunt: ſic etjam χαμαί. Sed qvód ὀδ. η. ℣. 160. corripiatur, id fit propter ſequentem vocalem in ἧσθαι: liberum enim eſt Poëtis & corripere & producere diphthongos, item vocales longas, ante alias in vocibus præcipuè ſeqventibus. Bina tamen Adverbia in αι utputa πάλαι καὶ πρόπαλαι leguntur brevia. Vide Renatum Gvillon in Gnom. p. 37.

Ex hac Amiſsionis lege, nempe qvando vox p̄cedens ſit Iambica, Pyrrichia & Spondaica, excipitur.

Primúm, Verbum εἰμὶ cum ſuis condeclivis, qvod hîc tonum retinet: I. ut ιλ. α. ℣. 259. Æſchyl. Prom. p. 63. & ἑπτ' ἐπὶ θ. p. 140. ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλές. II. ιλ. β. ℣. 73. Apoll. Rh. 1. ℣. 692. Epigr. 3. p. 214. καί τινός ἐστι. Poſt Pyrrichium etjam φημὶ cum ſuis condeclivis retinet. ut ιλ. ε ℣. 119. οὐδέ με φησί. Item ℣. 635. & 638. & ιλ. κ. ℣. 331. ἀλλά σε φημί &c. III. Ep. 2. p. 98. b. in edit. Ald. Æſchyl. Prom. p. 34. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφ[illegible] ...ης κρατεῖ καὶ δεσπόζ

2209.

Deinde Pronomina incipientia à σφ, qvæ non amittunt, ſed remittunt accentum non ſecus atq; in vocibus trochaïcis, ut πολλάκις σφέας. Ατρείδης σφίσι. Pavſan. in Bœoticis p.315. ἀφικέσθαί σφισιν ἐπὶ τὴν αὐλήν.

III. Avt περισπωμένη. ιλ. α. ψ. 455. Epig. 1. 63. αἱ χάριτες τρεῖς εἰσι &c. Æſchyl. Prom. p. 39. & 53. ἔπι τ' ἐπὶ θ. p. 75. & 91. Pind. od. 4. Pyth. &c. Epigr. itaq; 1. p. 21. in edit. H. Stephani non rectè legitur πολλῶν εἰσὶν, ſed πολλῶν εἰσιν legatur, qvemad. edidit Aldus. & rurſum perperam edidit H. Steph. in eod. lib. Epig. p. 60. φωνῆς ἐστὶ γὰρ ἀλλότριον: qvod etjam vitium declinavit Aldus exhibens φωνῆς ἐστι p. 34. b. &c. Atq; hactenus Amiſsio :: Seqvitur Retentio.

CAP. X.

De Encliticarum Retentione.

Retinent avtem Encliticæ ſuos accentus, qvando avt eas voces ſeqvũtur, qvæ in has p̃dictas obſervationes non cadũt: avt qvando in principiis ſententiarum ponuntur: verùm in qvibus hic ſit varietas ſuperiùs dictum eſt.

Pro-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

III. Pronomina [illegible] σοῦ, σεῦ, σοὶ, σὲ, σὺ, οἱ, σφὶ, σφῶ, & σέο, ἕο, ἕθεν, σφίσι, σφέας ſuos etiam accentus ſervant, qvando avt ponuntur cum Præpoſitionibus: avt cum Disjunctivis conjunctionibus: aut qvando ſpecialiter per Appoſitionem ad aliam perſonam certam demonſtrativé, diſcretivé καὶ ἐμ[illegible]ικῶς referuntur.

Exempla primæ partis ſunt hæc, Sophocl. p. 131. Edit. H. Steph. ζωὼ σοί. atque ſic etiam edidit Turnebus, qvamvis in ſuæ Editionis calce repoſuit ζωώ σοι minus memor hujus obſervationis de Præpoſitionibus. Vide annot. Henr. Steph. in hunc eund. locum Soph. p. 25. & 26. Ep. 1. p. 35. ὑπό σοί. Pavſan. in Bœot. p. 295. & 74. ἐπὶ σοί. ιλ. ε. ℣. 96. παρ' ἕθεν. Apoll. Rh. Arg. 2. ℣. 397. ἐπὶ σφίσιν. &c.

Secundæ veró, ιλ. ζ. ℣. 56. ἢ σοί. ſed in margine repoſuit H. Steph. ἤ τοι. ιλ. δ. ℣. 444. ἢ σφίν, qvamvis apud Henr. legatur ἤ σφιν.

Tertiæ deniqꝫ hæc habemus. Epig. 1. 98. In Edit. Ald. ἀλλὰ σοὶ Αἰνεία. Pindar.

2209.

dar. 2. Pyth. Φαμὶ σὲ (Ἱέρωνα) ἀπεί-ρονα δόξαν εὑρεῖν. Sic Æſchyl. Prom. v. 3. Ἥφαιστε σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς: Tibi Vulcane (& non alii) curæ eſſe debent mandata. Id. p. 23. Edit. Hen. Steph. πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων h. e. αὐτοῖς ἀνθρώποις. Aliu erit ἐπ᾽ ἐπὶ θ. p. 102. & paſsim alibi plura.

Atqꝫ hæc habui, quæ ex optimis opinatiſsimisqꝫ avctorib. in gratiam juventutis φιλέλληνος de vocibus Græcorum Encliticis ita breviter conſignarem, ſuſpicatus me non minus gratam ac fructuoſam ipſi rem feciſſe, qvám mihi pulveris plenam exhibuiſſe. Eam avtem admonitam hic volo, ut diligenter diſpiciat, qvænám voces Encliticæ ἐκ τῆς συνεγκλίσεως (συνέγκλισις enim eſt multarum Enclitic. coacervatio) tonorum capaces eſſe poſsint, & qvæ ſecus. Id etiam & nos docere conati, depræhendimus & ex præceptis jam traditis, & uſu lectioneqꝫ bonorum avctorum commodiús & faciliús cognoſci poſſe, qvám nova aliqva tractatiuncu-

C 5 la, ad

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

la, ad cujus perfectionem crebrior reqvireretur lectio & exemplorum firmior obſervatio: qvum nihil unqvam, qvod alicujus bonæ frugis ſpecimen præ ſe ferret, de hujuſmodi præceptum invenerim. Neque enim avſus fui nonnullorum Grammaticorum traditiones ſeqvi, qvi neſcio qva avctoritate aut ratione nobis volunt, ſingulas voces Encliticas ἐν τῇ συνεγκλίσει ποικίλῃ ſuum habere accentum, acutum nempe, excepta poſtrema, qvam nulla alia ſeqvitur. Hoc etenim commentum qvám ſit vanum & falſum, qvamplurimis poſſemus comprobare exemplis: qvæ hîc conglobare animus non eſt, qvum apud avctores Græcos & præcipuè poëtas, qvi neceſsitatis ſæpiculè cavſâ Encliticas adhibent, ſint freqventiſsima. Ne avtem penitus nos ab hoc negotio abjungamus, en exempla ſelectiora damus multiplicis συνεγκλίσεως, ad qvæ tutó noſtras συνεγκλίσεις conformare poterimus, qvum de exemplaribus præſertim Henr. Steph. deſcripta correcti-

2209.

rectioribus & ſuffragium aliarum editionum adepti ſint benigniſsimum.

Duæ Encliticæ.

ιλ. α. ϛ. 108. & 124. οὐδέ τι πω.
δ. ϛ. 176. καί κέ τις.
ϛ. 184. μηδέ τι πω.
ϛ. 234. μή πω τι.
ϛ. 331. οὐ γάρ πω σφιν.
ε. ϛ. 388. ἤδη νύ κεν. Item ιλ.
ζ. ϛ. 486. μή μοι τι. (θ. ϛ. 90.
ϛ. 104. δὲ νύ τοι.
ϛ. 291. ἦ κέν τοι.
ι. ϛ. 142. γαμβρὸς (κέν μοι] *Utrmque locum ſic forté rectiús legeres.*
ϛ. 155. οἵ κέ ἑ.
κ. ϛ. 19. εἴ τινά οἱ.
λ. ϛ. 249. κρατερὸν (ῥά ἑ.] γαμβρός κέν μοι. καί, κρατερόν (ῥά ἑ.

οδ. μ. ϛ. 98. οὔ πώ ποτε. In margine operis μεγαλογρ. reponitur οὐ πώ ποτε. ſed meo qvidem judicio minus recté. Qvod ſi ſic ſcriberetur οὔ πω ποτὲ, nobis profectó magis arrideret. Vide ſuprá cap. [illegible] in voce ποτέ.

Am-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Ambigua loca.

Epigr. 1. p. 6. H. Steph. ἀλλά μέ τις &c. p. 5. Ald. ἀλλά μέ τις. Sed híc avdeo meum interſerere judicium pronunciando Aldinum exemplar ab errore liberum, eó qvód τὸ τις accentum non habeat: Pyrrichius enim præcedit, poſt qvem pedem Encliticæ tonum amittunt excepto εἰμὶ ut ſuprá docuimus. Deinde recté qvoqꝫ amiſit μὲ accentum propter vocem ὀξύτονον ἀλλά.

Tres Encliticæ.

ιλ. α. ṽ. 106.	οὔ πώ ποτέ μοι.
ṽ. 542.	οὐδέ τι πώ μοι.
γ. ṽ. 183.	ἦ ῥά νύ τοι.
ε. ṽ. 191.	θεός νύ τις ἐστί κοτήεις.
ṽ. 812.	ἤ νύ σέ που.
ṽ. 817.	οὔ τέ τι με.
ζ. ṽ. 438.	ἤ πού τίς σφιν.
θ. ṽ. 201.	οὐδέ νυ σοί περ.
φ. ṽ. 410.	οὐδὲ νύ πω περ.
οδ. χ. ṽ. 313.	γάρ πω τινὰ φημὶ. &c.

Qva-

2209.

Quatuor Enclitica.

..δ. ϋ. 93. ἦ ῥα νύ μοί τι.
..ϋ. 37. λαοῖσί τε, τοί κέ μιν.
..ϋ. 280. ἦ ῥά νυ τοί γε. κὴ τοὶ ἑξῆς.

ΤΕΛΟΣ.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Nomina avctorum in hoc ſcripto uſurpatorum.

Æſchylus.
Æſchyli Scholiaſtes.
Aldus.
Andocides Orator.
Apollon. Rhodius.
Apollō. Rh. Scholiaſtes.
Arceſilas.
Ariſtophanes.
Ariſtoph. Scholiaſtes.
Brylingerus.
Chyſoſtomus.
Dicæarchus.
Diogenes Laërtius.
Dionyſius Halicarnaß.
Epigrammata Græca.
Evſtathius.
Frobenius.
Gaza.
Gregorius.
Henric. Stephan.
Hervagius.
Heſiodus.
Hesychius.
Homerus.
Ieremias Arhiepiſcop. Conſtantinopolitanus.
Iodoicus Enocus.
Muſurus.

Oeco-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Oecolampadius.
Oporinus.
Orpheus.
Pauſanias.
Petrus Brubacchius.
Pindarus.
Plato.
Pollux.
Renatus Guillonius.
Simeon Cibaſilas
Sophocles.
Stobæus.
Sylburgius.
Theocritus.
Theodoſius Zygomalas.
Thucydides.
Turnebus.
Wechelius.
Xenophon.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)

2209.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 2209 8° (LN 420 8° copy 1)